

Hồi 2

Cảnh Trú Đông Quái Lạ

Những động chạm nhẹ nhàng cứ từng lúc lướt qua một bên mặt, mang theo những cảm giác vừa tê buốt buồn buồn, vừa toát lên sự triu mến khiến Tiểu Vy choàng tỉnh!

Sự choàng tỉnh của Tiểu Vy nếu mang lại nhận thức cho nó, thì cũng đưa đến sự kinh hoàng khôn tả!

Và vì quá kinh hoàng nên những cảm giác vừa tê buốt vừa triu mến kia lẽ đương nhiên phải tan biến đi! Đối với Tiểu Vy lúc này hành động của con báo đang thực hiện chỉ còn là những hành vi gợi lên sự đe dọa!

Con báo vẫn thân nhiên thè chiếc lưỡi ram ráp liếm vào mặt Tiểu Vy! Cảm giác tê buốt lúc này chính là do con báo dùng lưỡi lướt qua những vết cào vô tình do một con báo tuyệt con tạo ra cho Tiểu Vy! Và nếu không nghĩ bản thân đang cận kề với con báo to lớn là hiện thân của tử thần, những cái lướt nhẹ nhàng bằng lưỡi do con báo đang thực hiện rất dễ hiểu đó là những hành vi đầy triu mến, sự triu mến của tình mẫu tử của con báo mẹ dành cho con báo con, cốt nhục của nó!

Tuy nhiên, ngay lúc này Tiểu Vy nào dám lạc quan để có được nhận định này? Cũng vậy, nếu Tiểu Vy không dám nghĩ đến điều đó thì mọi cái động tay động chân, Tiểu Vy cũng không dám thực hiện!

Nó nằm yên, mặc cho con báo muốn làm gì nó thì làm!

Sau một lúc dùng lưỡi thô ráp, quét sạch mọi huyết tích có ở vết cào trên mặt Tiểu Vy, con báo tuy có vóc hình to lớn nhưng với những cử chỉ vừa nhẹ nhàng vừa thận trọng nằm cuộn quanh thân Tiểu Vy!

Cảm nhận sự êm ái và ấm áp do lớp lông mịn màng và trắng như tuyết của con báo truyền sang cho Tiểu Vy chợt biến đi, khi một chi trước của con báo bất ngờ choàng qua người Tiểu Vy!

Tiểu Vy run bắn lên với ý nghĩ sinh mạng của nó thế là bị trói chặt trong vòng tay tuy nhẹ nhàng nhưng sẽ trở nên thô bạo của con báo to lớn!

Tiểu Vy lại càng không dám động cựa trong tình cảnh này!

Tiểu Vy đang mơ hồ hiểu rằng mọi tình thương của con báo mẹ vừa bị mất con đã được chuyển sang cho nó!

Bằng chứng, Tiểu Vy hãy còn sống!

Bằng chứng, Tiểu Vy vừa được con báo mẹ thể hiện tình thương qua việc liếm sạch vết thương ở trên mặt!

Và một bằng chứng khác rất thuyết phục, Tiểu Vy đang được con báo mẹ ôm ấp vì ngỡ Tiểu Vy chính là một trong hai đứa con bé bỏng của nó!

Nếu con báo không ngỡ như thế, đâu dễ gì Tiểu Vy cho đến lúc này vẫn toàn mạng và được hưởng sự ấm áp trong vòng tay con báo?

Sự ngộ nhận này từ đâu mà có?

Tiểu Vy nằm im với tâm trí luôn trần trở vì nghi vấn này! Và càng nghĩ càng thức ngộ, Tiểu Vy càng thêm phập phồng lo sợ!

Tiểu Vy từng biết bất kỳ con thú nào cũng vậy, để nhận được nhau, chúng phải nhờ vào mùi vị đặc trưng và chúng hít ngửi lẫn nhau để tìm nhận mùi vị đặc trưng đó!

Tiểu Vy đã vô tình té ngã vào chỗ ẩn thân của hai con báo con! Vì nhận ra mùi vị khác lạ ở Tiểu Vy, hai con báo con biết Tiểu Vy không phải mẹ của chúng, chúng bị Tiểu Vy làm kinh động đến phải tự rời bỏ chỗ ẩn thân và vô tình nhận lấy cái chết!

Sau đó, vì lo sợ trước trận chiến giữa đôi báo và gã họ Phỉ cùng mục Kiều Băng, Tiểu Vy vẫn phải thu người ngồi mãi ở giữa lùm cây đại một thời gian đủ dài cho mùi vị đặc trưng của hai con báo con vốn có nhiều ở lùm cây thắm đẫm vào y phục và vào toàn thân Tiểu Vy.

Và chính những mùi vị này vô tình hòa quyện vào hơi hướm của Tiểu Vy đã gọi sự chú tâm của con báo mẹ, lúc nó từ triền núi quay xuống và gầm gừ nhìn Tiểu Vy!

Tiểu Vy chợt lo lắng:

“Điều ngộ nhận này chắc chắn sẽ không kéo dài được lâu! Việc gì sẽ xảy ra nếu con báo rớt cuộc cũng biết ta chẳng phải là con của nó?”

Nghĩ đến hậu quả xảy đến, Tiểu Vy bất giác đưa mắt nhìn quanh!

Và Tiểu Vy phải kinh ngạc khi phát hiện nó và con báo hiện đang ở trong một thạch động xa lạ! Cả hai không còn ở chân núi, nơi đã xảy ra trận phục thù giữa đôi báo và đôi ác nhân! Và cả hai cũng không phải nằm ở giữa lùm cây đại nơi đôi báo tuyệt con đã từng nằm!

Điều đó có nghĩa là - Tiểu Vy thăm đoán - Trong khi ta ngất đi, chính con báo mẹ do lầm tưởng ta là con của nó, nó đã tha ta đến nơi này? Thời gian tha ta về đây với quãng thời gian con báo dùng lưỡi liếm vào vết thương của ta đáng lẽ đã quá đủ để con báo phải phát hiện ta chẳng phải con của nó! Nhưng nó đã không phát hiện! Ngược lại, nó đang cuộn quanh thân ta, nó đang ôm ấp ta và muốn che chở bảo vệ ta, phải chăng cho đến lúc này nó đã mặc nhiên thừa nhận ta chính là con của nó? Tại sao?

Không vội tìm hiểu nguyên nhân, Tiểu Vy chỉ náo nức, muốn sớm minh bạch thực hư, thử xem nhận định này của bản thân liệu đúng được mấy phần.

Tiểu Vy dè dặt nhắc một cánh tay và khẽ đặt thật sâu vào lớp lông tơ mịn màng của con báo tuyết to lớn.

- Gừ... ừ... ừ...

Con báo khẽ gừ gừ và không hề có phản ứng nào khác đưa đến bất lợi cho Tiểu Vy!

Chưa tin lắm vào thử nghiệm này, Tiểu Vy đánh báo thử nhắc cánh tay của con báo ra khỏi người!

- Gừ... ừ...

Lần này, con báo vừa kêu vừa dè cẳng tay nó xuống!

Hành vi đó khiến Tiểu Vy hốt hoảng!

Và Tiểu Vy càng hốt hoảng hơn khi nhận ra con báo đang dùng cẳng tay kia lùa Tiểu Vy vào sâu hơn nữa giữa người con báo!

Sau đó, con báo tuy vẫn nằm yên nhưng tư thế ôm khư khư Tiểu Vy vào lòng vẫn được giữ nguyên!

Điều đó khiến Tiểu Vy vừa hài lòng vừa có cảm giác lo ngại ngại!

Hài lòng, vì đến bây giờ Tiểu Vy kể như đã tin chắc vào nhận định của nó: con báo do ngộ nhận đã mặc nhiên xem nó là đứa con bé bỏng của con báo!

Và lo vì Tiểu Vy vẫn phải lo! Vì nó không biết phải có thái độ như thế nào để sau đó những cử chỉ khác lạ của nó không tạo sự nghi kỵ cho con báo vốn đang đầy ấp tình mẫu tử.

Chẳng lẽ nó phải vờ đi đứng bằng tứ chi, phải vờ làm một loài thú chỉ để phỉnh phờ một con báo mẹ vừa bị mất con?

Tiểu Vy chợt bật cười một tiếng và tự mai mỉa thầm:

"Ta đã kết án trò giả vờ làm mẫu tử của mẹ Kiều Băng, không lẽ ta cũng giống mẹ?"

Tiếng cười của Tiểu Vy dù nhỏ nhưng vẫn không giấu được thính giác nhạy bén của con báo!

Con báo thu căng tay về và dợm mình đứng lên!

Tiểu Vy hốt hoảng chờ đợi một điều tệ hại nhất định sẽ xảy đến do con báo nghe tiếng cười của nó không giống tiếng kêu của lũ báo con!

Thế nhưng, Tiểu Vy chẳng biết nên mừng vui hay phải buồn khi mục kích hành vi khác thường của con báo!

Con báo đứng lên chỉ để vươn hai vai và duỗi thẳng hai chi sau một cách lười biếng! Sau đó, với hai tia mắt nhìn có phần nghi hoặc ném về phía Tiểu Vy, con báo lạng lẽ bước đi ra ngoài thạch động!

Tiểu Vy có thể vui mừng vì con báo hoặc đã nhận ra nó chẳng phải là lũ báo con, nhưng không vì thế mà sát hại nó!

Ngược lại, từ thâm tâm Tiểu Vy chợt nảy ra một nỗi buồn man mác do nó vừa tạo ra phần nào sự thất vọng cho con báo mẹ!

Tiểu Vy nghĩ:

“Dù chỉ là giả vờ làm con của con báo, nhưng nếu sự giả vờ đó có thể đem lại sự an ủi cho con báo, sao ta lại không thực hiện để giúp con báo vượt qua nỗi thống khổ?”

Thoáng ân hận, Tiểu Vy ngồi bắt dậy và đưa mắt nhìn theo bóng dáng của con báo đang khuất giữa màn trời tuyết trắng xóa!

Tiểu Vy càng nhìn càng thần thờ và sau cùng là lòng thương hại vô hạn chợt xuất hiện dành cho bóng dáng cô độc của con báo mẹ vừa bị mất con!

Sự thần thờ càng kéo dài thì lòng thương hại càng phát sinh nhiều hơn! Bởi đó, khi bóng dáng của con báo đang như con lốc tuyết chợt lao nhanh vào thạch động lọt vào mục quang. Tiểu Vy với niềm vui ngập tràn chợt buột miệng kêu:

“A...! Người đã quay về!”

Âm thanh vừa phát ra khỏi cửa miệng, Tiểu Vy kịp nhớ lại sự sơ thất và vội ngậm miệng lại!

Tiểu Vy lo lắng dõi nhìn từng phản ứng của con báo!

Trái với sự lo lắng của Tiểu Vy, con báo cứ như không hề nghe chuỗi thanh âm kỳ quái do Tiểu Vy vừa phát ra chẳng phải thanh âm đích thực của lũ báo con. Ngược lại, con báo bình thản tiến đến với Tiểu Vy trong khi miệng vẫn ngậm chặt con thỏ rừng hầy còn sống!

“Hóa ra con báo khi này bỏ đi chẳng phải vì đã phát hiện ta không phải là con của nó! Ngược lại, nó ngỡ ta đói ăn nên vội đi tìm mồi về! Ta nên làm gì? Nhận hay không nhận lấy con thỏ? Nhận rồi làm sao ăn? Ăn sống như chúng thường ăn ư? Và nếu không thể ăn sống, khi ta cần phải đốt lửa, con báo sẽ có phản ứng ra sao? Bỏ chạy hay lập tức có thái độ hung hãn?”

Trong lúc Tiểu Vy mãi lo nghĩ về điều này, con báo đã buông con thỏ xuống khỏi miệng! Con thỏ có lẽ vì quá khiếp đảm, nên tuy được buông tha nhưng vẫn nằm yên và toàn thân cứ run bắn lên như phát lạnh!

Thương hại cho con thỏ, Tiểu Vy chợt có hành động tự phát và không hề suy nghĩ!

Dùng hai tay ôm lấy con thỏ, Tiểu Vy nhẹ nhàng đưa vào lòng và khẽ khàng vuốt ve!

Nhận được sự triu mến khác thường, con thỏ cứ thế nguôi dần sự sợ hãi và hé dần hai mắt tròn như hai hòn ngọc!

Nhìn vào đôi mắt tinh anh đó, Tiểu Vy khẽ mỉm cười và mở miệng phát thoại:

- Ngươi yên tâm! Ta sẽ không hại mạng ngươi! Và ta cũng sẽ không để A Tuyết làm hại đến ngươi!

Dứt lời, Tiểu Vy vô tình đưa mắt nhìn qua con báo và nói thật hồn nhiên:

- Thế nào, A Tuyết? Ta gọi ngươi là A Tuyết được không? Còn chú thỏ A Hoa này, ta sẽ buông tha nó, ngươi nghĩ thế nào, A Tuyết?

Cử chỉ khác lạ của Tiểu Vy - không dầy vò và cắn xé con mồi, là thái độ thường có của lũ báo con - cùng với hàng loạt những thanh âm kỳ lạ của Tiểu Vy lập tức tạo sự ngỡ ngàng khác thường ở con báo!

Con báo thu người lại, nhìn Tiểu Vy với sự dè dặt!

Kịp nghĩ lại bản thân đang đùa giỡn với cái chết, Tiểu Vy cũng cẩn trọng nhìn con báo!

Không nhận ra chút nào sự nguy hiểm, nhất là khi được Tiểu Vy nhẹ nhàng ôm ấp trong tay, con thỏ khẽ động cựa và rít lên những thanh âm be bé.

Nghe tiếng rít quen thuộc của con mồi, con báo chợt duỗi chân và gù thành tràng dài.

- Gừ... ừ...! Gừ... ừ... ừ...

Lo cho con thỏ và cũng là lo cho bản thân, Tiểu Vy bất chợt nạt lớn:

- Chớ loạn động, A Tuyết!

Nghe tiếng nạt khác thường, con báo chững lại, gương mặt quang nhìn chòng chọc vào Tiểu Vy.

Đã lỡ đâm lao phải theo lao, Tiểu Vy thu hết đờm lược để nạt thêm lần nữa:

- Ngồi im! Không được hốt! Ngoan nào, A Tuyết! Hãy ngoan ngoãn nghe ta nào, A Tuyết!

Thanh âm của Tiểu Vy do chỉ là thanh âm của một đứa bé nên tiếng nạt không chất chứa những thanh âm đe dọa! Trái lại, càng về sau Tiểu Vy càng dịu giọng và cứ gọi mãi tên của con báo là A Tuyết do Tiểu Vy tự nghĩ ra, điều đó khiến con báo không hiểu sao bỗng dịu lại!

Con báo lười biếng ngoác rộng mồm ngáp dài. Sau đó vừa vung vẩy cái đầu vừa phục người nằm xuống với đôi mắt thần thờ nhìn Tiểu Vy!

Thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Vy vừa vuốt ve con thỏ bé nhỏ vừa thủ thỉ trấn an con báo:

- Được lắm, A Tuyết! Cứ ngoan ngoãn như thế nha, A Tuyết! Ta biết ngươi vừa mất một bạn tình vừa mất cả lũ con yêu quý của ngươi! Tuy ta không thể bù đắp lại những mất mát của ngươi, nhưng nếu ngươi ngoan ngoãn ta sẽ lưu lại làm bạn với ngươi! Ngươi hiểu ý ta chứ, A Tuyết?

Hỏi cho có hỏi và Tiểu Vy phất bật cười khúc khích khi thấy ngay lúc nó hỏi xong, con báo chợt nhắm tịt hai mắt và nằm gát mõm lên hai chi trước một cách biếng nhác!

- Ha... Ha...! Ngươi là thú, dĩ nhiên đâu thể hiểu những gì ta nói! Nhưng đối với ta, ngươi ngoan ngoãn thế là đủ! Ta và ngươi sẽ là bằng hữu! Ngoan lắm, A Tuyết! Ha... Ha...

Đã từ lâu Tiểu Vy mới được dịp cười hồn nhiên và ung dung là thế! Và Tiểu Vy lẽ đương nhiên cũng cảm nhận được sự bình yên với một bên là con báo A Tuyết ngoan ngoãn nằm yên và một bên là chú thỏ A Hoa thư thái nằm trong lòng!

Một cảnh tượng thật kỳ quặc nên có ai tình cờ mục kích sự chung sống kỳ lạ của một con thỏ, một đứa bé và một con báo to lớn vốn là loài mãnh thú!

Mùa đông lạnh giá vẫn kéo dài và tuyết vẫn không ngừng rơi!

Trong thạch động, một cuộc sống cộng sinh lý tưởng vẫn êm đềm diễn ra!

Cảm nhận được sự che chở của Tiểu Vy, sự ấm áp không nơi nào bằng của thạch động, chú thỏ A Hoa thản nhiên xem đây là nhà và luôn tìm về sau mỗi lần rời đi tìm thức ăn!

Tiểu Vy cũng thế, cũng cảm nhận sự che chở của con báo A Tuyết, sự ấm áp của thạch động, nhất là sự chu cấp vật thực đều đặn của A Hoa mỗi khi nó tha về rau này quả nọ, Tiểu Vy càng không muốn rời xa chốn bình yên này!

Phần con báo A Tuyết, nó như tìm lại được đối tượng để thể hiện tình mẫu tử vốn đã mất đi, nó mặc nhiên thừa nhận sự hiện hữu của Tiểu Vy, kèm theo đó là sự nhõn như vô hại của con thỏ! Thạch động này cũng là nhà của A Tuyết! Thỉnh thoảng nó chỉ rời xa để lo tìm vật thực cho chính bản thân nó!

Mùa đông rồi cũng qua, điều đó Tiểu Vy biết là do lần A Hoa vừa mới bỏ đi đã vội quay về.

- Sao người quay về sớm vậy, A Hoa?

Con A Hoa không thể đáp nhưng qua thái độ khác thường của nó, Tiểu Vy phần nào đoán ra.

A Hoa tung tăng hết nhảy ra lại chui vào thạch động như muốn báo một hỷ tin nào đó với Tiểu Vy.

- Có phải người muốn nói cây rừng đã đâm chồi non lộc mới? Mùa xuân đến rồi sao?

A Hoa chỉ ngừng nhảy nhót khi thấy Tiểu Vy bước ra ngoài thạch động!

Phốc một cái, A Hoa lao qua mặt Tiểu Vy, ngoe nguẩy cái đuôi cụt lủn như muốn báo Tiểu Vy hãy đi theo nó!

Sự di động của Tiểu Vy và quá hiểu vì sao con thỏ lại vui mừng, sự lười biếng của A Tuyết chợt biến mất!

A Tuyết vươn vai duỗi chân và nhẹ nhàng bước ra ngoài!

Tiểu Vy đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn cảnh khắp nơi!

Tuyết tuy đã ngừng rơi nhưng vẫn che phủ trắng xóa khắp vùng đồi núi!

Dù không nhìn thấy bất kỳ một chồi lá xanh tươi nào nhưng Tiểu Vy vẫn tin vào dự cảm của A Hoa! Tiểu Vy hăm hở bước theo sự hướng dẫn của con thỏ!

Vượt qua một khúc ngoặt cạnh chân núi, A Hoa chợt chui lọt thỏm vào một huyệt khẩu không lấy gì làm lớn!

A Hoa chui vào rồi lại đưa đầu nhìn lại phía sau, khiến Tiểu Vy phải nghi ngờ hỏi:

- Người bảo ta phải chui vào? Người định đưa ta đến đâu?

A Hoa không thể đáp, chỉ tỏ thái độ bằng cách ngoe nguẩy chiếc đuôi ngắn ngủi!

Động tính hiếu kỳ, Tiểu Vy khom người chui vào!

Đang chui, chợt nhớ lại, Tiểu Vy thu người lại và đưa mắt nhìn về phía sau! Con báo A Tuyết như không quan tâm đến hành vi khác thường của Tiểu Vy và A Hoa, nó thản nhiên đi mãi theo chân núi!

Tiểu Vy nghi ngại:

- A Tuyết? Người đi đâu?

Lần này tiếng gọi của Tiểu Vy như không có tác động đến A Tuyết! Hay nói đúng hơn, chính tiếng gọi của Tiểu Vy làm cho A Tuyết giật mình và động thân lao đi thật nhanh!

Không thể ngờ phản ứng này của A Tuyết, Tiểu Vy đứng bật dậy gọi to:

- A Tuyết! Hãy quay lại nào!

Nhưng, bóng dáng trắng như tuyết của con báo đã nhanh chóng lẩn khuất vào vùng đồi núi trắng xóa!

Có phần thất vọng, Tiểu Vy không nhận ra A Hoa đã quay lại và đang nũng nịu cọ người vào chân Tiểu Vy!

Chỉ khi A Hoa cất tiếng kêu rín rít, Tiểu Vy mới sực tỉnh!

Bất gặp ánh mắt đang nhìn xuống của Tiểu Vy, A Hoa hớn hờ hết chui vào huyệt khẩu rồi lại đưa đầu nhìn ngược trở lại!

Ý của A Hoa thế là rõ! Tiểu Vy lỡ để thất lạc A Tuyết nên nào muốn để thất lạc thêm A Hoa!

Tiểu Vy khom người chui vào huyệt khẩu trước sự vui mừng hớn hờ của A Hoa!

Huyệt khẩu chỉ là lối mở đầu cho một ngách đá ngoằn ngoèo dẫn mãi vào trong lòng núi! Tiểu Vy lỡ chui vào, đành phải tiếp tục bò theo sự hướng dẫn của A Hoa!

Được một lúc, phát hiện ở phía trước có ánh dương quang lấp ló phản chiếu vào, Tiểu Vy hồ nghi với ý nghĩ:

“Không lẽ ở bên trong lòng núi lại có chỗ rộng không, có thể nhìn thấy ánh dương quang?”

Dựa theo đoạn đường vừa chui vào, không vượt quá mười trượng. Tiểu Vy nào dám nghĩ nó vừa từ bên này núi đi xuyên đến bên kia chân núi? Chỉ có thể như sự nghi hoặc vừa có, là A Hoa đang đưa Tiểu Vy đến một trũng núi vốn nằm giữa phần núi này với phần núi còn lại! Và như vậy, vô hình chung Tiểu Vy bác bỏ giả định nó đang được A Hoa đưa đến một lòng núi rỗng không!

Tuy nhiên, sự thật như thế nào Tiểu Vy thật khó xác định! Cho dù theo sự hướng dẫn của A Hoa, Tiểu Vy giờ đây đang hiện diện ở một trũng núi thật sự với sự bao bọc tứ bề là những vách đá dựng đứng cao mút tầm mắt!

Nhìn những đỉnh núi đang gờn gợn những đám mây bông bành bao phủ, Tiểu Vy buộc phải tin nơi nó đang đứng không phải là lòng của một quả núi!

Nhưng nếu bảo đây là một thung lũng thì Tiểu Vy cũng chẳng dám tin! Bởi ở chốn này làm gì có đường thông thương ra bên ngoài những vách đá sừng sững! Có chăng, chỉ là một ngách đá hẹp như một địa đạo ngầm vừa được A Hoa đưa Tiểu Vy chui vào!

Không là thung lũng, không là lòng một quả núi, Tiểu Vy phải nghĩ đây chính là một hẻm vực được thiên nhiên tạo thành bằng cách xẻ đôi theo chiều bố dọc của quả núi!

Như vậy, việc Tiểu Vy xuất hiện ở đây phải là điều hy hữu! Hơn nữa, Tiểu Vy vào được là nhờ có A Hoa! Bằng không, nếu Tiểu Vy vô tình phát hiện ra hẻm vực và phải rơi từ trên cao rơi xuống, vị tất Tiểu Vy còn sống để mình định đây là một lòng núi hay một thung lũng!

Không hề phấn kích trước điều phát hiện này, Tiểu Vy càng thêm nghi ngại khi nghĩ đến viễn cảnh phải sinh sống ở đây!

Bởi, nếu Tiểu Vy vì cấp bách buộc phải lưu ngụ chốn này và là lưu ngụ một thời gian lâu dài, khi Tiểu Vy phải to lớn thân xác theo thời gian, thì để quay ra Tiểu Vy không thể chui qua đoạn đường nhỏ hẹp như vừa chui vào!

Càng nghĩ càng sợ, Tiểu Vy như không màng đến cảnh quan thật tuyệt mỹ ở đây!

Cho dù trước mắt Tiểu Vy, khắp trũng núi đang có đầy những loài kỳ hoa dị thảo mà nhờ những vách đá bốn bề bao bọc tạo sự ấm áp thật sự của mùa xuân nên chúng tha hồ tỏa hương khoe sắc, Tiểu Vy vẫn không dám đứng chôn chân một chỗ để ngắm nhìn!

Không như Tiểu Vy, A Hoa đầy phấn kích đang tung tăng chạy nhảy khắp trũng núi.

Cảm thông cho A Hoa sau một thời gian dài trú đông giờ tìm được một thiên đàng địa giới, cũng như A Tuyết đã hành động, Tiểu Vy nhẹ nhàng tháo lui, không muốn gây kinh động đến A Hoa.

Chui theo ngách đá, Tiểu Vy vừa thoát khỏi huyết khẩu phải ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nhiều nhân vật!

Họ đạp lên tuyết mà đi, chúng tỏ ngoài trũng núi A Hoa vừa đưa Tiểu Vy vào là có sự hiện hữu của mùa xuân đích thực, mọi cảnh quan bên ngoài vẫn còn là trời đông tuyết giá!

Phát hiện Tiểu Vy, một nhân vật có diện mạo dữ dằn, chẳng khác nào hình ảnh của bọn cường sơn thảo khấu bất ngờ cất tiếng:

- Người từ đâu chui ra vậy, tiểu oa nhi?

Cùng với tướng mạo hung hăng, lời lẽ của nhân vật này càng khiến Tiểu Vy khó chịu! Tiểu Vy hững hờ đáp:

- Đương nhiên là từ nơi tiểu sinh thường lưu ngụ! Hỏi câu này thúc thúc không cảm thấy thừa sao?

Nhân vật nọ bật cười sảng sặc:

- Chính người mới có những lời thừa! Ta hỏi người từ đâu chui ra là muốn biết nơi người thường lưu ngụ! Còn bé như người chớ nên hý vọng ta! Ha... Ha...

Khẩu khí đầy đe dọa của nhân vật nọ khiến Tiểu Vy lo lắng! Lướt mắt nhìn bọn người còn lại, có khoảng mười lăm người và tất cả đều là nam nhân, những nhân vật nếu không có tướng mạo dữ dằn thì cũng có những đôi mục quang sáng quắc khiến cái nhìn có thể làm chết sống những ai bị họ nhìn. Tiểu Vy hoang mang:

- Tiết trời lạnh giá như thế này chư vị vẫn không ngại việc lặn lội vượt núi non đường tuyết! Thật ra chư vị muốn tìm ai?

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau và một nhân vật trong bọn họ chột cất giọng the thé:

- Hỏi câu này phải chẳng người tự thú nhận bất kỳ ai lưu ngụ tại đây người đều biết rõ?

Tiểu Vy do không hiểu ẩn ý của họ nên ung dung đáp:

- Phụng Vũ Sơn này và quanh đây trăm dặm ngoài tiểu sinh và phu phụ nhị thúc thúc ra, nào còn có ai khác lưu ngụ? Nếu chư vị muốn tìm ai khác, chắc chắn không phải chốn này!

Nhân vật có giọng the thé khẽ bật cười:

- Hé... Hé...! Nói vậy, nhị thúc thúc người ở họ Phỉ và người chính là Tiểu Vy?

Tiểu Vy giật mình:

- Hóa ra, người chư vị muốn tìm là tiểu sinh?

- Chỉ đúng có một nửa thôi! Tìm được người rồi, lo gì bọn ta không tìm được Bạch Phát Tôn Giả!

Tiểu Vy ngơ ngác:

- Bạch Phát Tôn Giả nào?

Nhân vật có tướng mạo dữ dằn đầu tiên đã phát thoại bất ngờ quát ầm lên:

- Người chớ giả vờ nữa! Khôn hồn hãy đưa bọn ta đến nơi lão cầu Bạch Phát lưu ngụ!

Kinh hồn lạc phách, Tiểu Vy bước lùi lại:

- Thúc thúc chớ lầm lẫn! Đừng nói là nơi lưu ngụ, đến danh xưng Bạch Phát Tôn Giả tiểu sinh vẫn chưa từng nghe qua!

- Hừ! Ta chưa từng thấy kẻ nào vừa ngu xuẩn vừa ương bướng như người! Ta hỏi người một lần nữa người có ưng thuận đưa bọn ta đến chỗ lão cầu Bạch Phát lưu ngụ không?

Vừa hỏi nhân vật nọ vừa bước dần về phía Tiểu Vy, thái độ đầy hăm dọa!

Dù đang sợ đến kinh tâm vỡ mật nhưng Tiểu Vy đâu thể đáp ứng! Tiểu Vy lùi đến tận vách núi, miệng lắp bắp:

- Tiểu sinh không biết lão Bạch Phát đó... ở đâu, làm sao... làm sao...

Một nhân vật vận nho phục chợt lướt ra, ngăn nhân vật đang có sát khí đằng đằng nọ:

- Chậm đã nào, La lão huynh! Đệ đã có cách!

Nhân vật có tướng mạo dữ dằn ở họ La, Tiểu Vy nhớ như thế! Họ La dẫn giọng:

- Tướng lão đệ có cách gì? Mềm mỏng như Tướng lão đệ vị tất đạt kết quả!

Tiểu Vy lại ghi nhớ nhân vật vận nho phục ở họ Tướng!

Họ Tướng mỉm cười:

- Tiền lễ hậu binh! Vả lại, đối với một đứa bé đang khiếp đảm như thế này, La lão huynh chớ quên câu dục tốc bất đạt!

Họ La phẩy tay:

- Hừ! Tướng lão đệ lúc nào cũng có những lời lẽ văn hoa bóng bẩy! Nhưng thôi, để xem cách của Tướng lão đệ liệu có thu được kết quả không!

Họ La lùi lại, thế chỗ cho họ La là vị họ Tướng bước đến:

- Tiểu huynh đệ này! Có khi tiểu huynh đệ chưa từng nghe đến danh xưng của Bạch Phát Tôn Giả thật! Nhưng nếu tiểu huynh đệ hãy nói cho ta nghe nào, có phải tiểu huynh đệ đã từng được Phỉ Nhâm và Kiêu Băng nuôi dưỡng?

Tiểu Vy kinh ngạc:

- Sao Tướng thúc thúc biết điều đó?

Họ Tướng cười nhẹ:

- Đương nhiên phải do có người nói nên ta mới biết!

- Là Phỉ thúc thúc hay Kiêu thăm thăm nói?

Họ Tướng chợt lóe lên tia mắt nhìn tinh quái:

- Nếu ta bảo là do cả hai cùng nói, tiểu huynh đệ nghĩ sao?

Tiểu Vy nào biết đó là kế dẫn dụ của họ Tướng nên khẳng khẳng bác bỏ:

- Họ đều bị rơi xuống vực! Không thể có chuyện cả hai cùng sống sót! Chỉ một là quá nhiều rồi!

Họ Tướng gật đầu:

- Tiểu huynh đệ nhận định thật sáng suốt! Không sai, do cùng rơi xuống vực và do được Phỉ Nhâm tận lực giải nguy, chỉ có Kiêu Băng là sống sót!

Tiểu Vy lo lắng:

- Nhị thăm thăm hiện đang ở đâu?

Họ Tướng nheo mắt nhìn Tiểu Vy:

- Tiểu huynh đệ quan tâm đến nhị thăm thăm như thế, dĩ nhiên không phụ lòng lo lắng của nhị thăm thăm!

- Tướng thúc thúc nói nhị thăm thăm đang lo lắng vì tiểu sinh?

Họ Tướng gật đầu:

- Không sai! Sau khi bị đôi báo tấn công và cùng bị rơi xuống vực, Kiêu Băng tin rằng tiểu huynh đệ khó thoát cái chết do con báo còn lại phát tác!

Tiểu Vy lắc đầu nguầy nguậy:

- Làm gì có chuyện đó! Từ lúc xảy ra chuyện đó đến nay chính tiểu sinh lại được A Tuyết bảo vệ!

Họ Tướng lại nheo mắt:

- A Tuyết?

- Phải! Tiểu sinh đã gọi con báo nọ là A Tuyết.

Họ Tướng bật cười:

- Vậy là đúng rồi! Ha... Ha...

Tiểu Vy ngơ ngác:

- Đúng là đúng làm sao, Tướng thúc thúc?

Họ Tướng thở hắt ra một hơi như cố kềm lại sự nôn nóng:

- Kiểu Băng, lệnh nhị thẩm vì biết con báo đó được gọi là A Tuyết! Nên vẫn lo cho tiểu huynh đệ!

- Sao nhị thẩm thẩm biết danh xưng này của A Tuyết?

Họ Tướng cau mày:

- Còn ai lại không biết A Tuyết là do Bạch Phát Tôn Giả nuôi dưỡng? Tiểu huynh đệ phải tốt phúc lắm mới không bị Bạch Phát Tôn Giả là một kẻ đại ác hãm hại!

Tiểu Vy vỡ lẽ:

- Hóa ra nhị thẩm thẩm đã ngỡ tiểu sinh rơi vào tay vị Bạch Phát nào đó ư?

Họ Tướng gật đầu:

- Đó là điều chắc chắn! Đến bọn ta cũng tin như vậy! Này, sao tiểu huynh đệ không giúp bọn ta một tay nhằm trừ khử Bạch Phát lão cẩu?

Tiểu Vy hốt hoảng:

- Tiểu sinh giúp thế nào được?

Nhân vật họ La chợt quát xen vào:

- Hay cho tiểu oa nhi đến lúc này vẫn còn giả ngô! Người vừa bảo người được con báo A Tuyết nuôi dưỡng, không lẽ người không biết nơi lão cẩu Bạch Phát cư ngụ?

Vụt tỉnh ngộ, Tiểu Vy vừa xoa tay vừa kêu:

- Chư vị lầm cả rồi! Thật sự, tiểu sinh tuy sống với A Tuyết nhưng không hề biết...

- Chỉ mới bằng này tuổi, người lại xảo quyết như thế sao? Ta không tin sẽ không có cách buộc người phải nói!

Vừa gầm lên chúng tỏ đang quá tức giận nhân vật họ La vừa tung người lao thật nhanh đến chỗ Tiểu Vy!

“Vút!”

Kinh tâm đến hoảng loạn, Tiểu Vy chưa biết phải kêu cứu ai thì đột nhiên có một tiếng gầm quen thuộc chọt vang đến.

- G... ầ... m...

Và một con lốc tuyết trắng xóa cũng thần tốc lao ngay vào giữa Tiểu Vy và nhân vật họ La.

“Ào...”

Cả mừng, Tiểu Vy kêu hót hãi:

- A Tuyết!

“Bung!”

Bị va mạnh một cách bất ngờ, họ La phải văng ngược lại phía sau!

Nhận ra đó chính là con báo, họ La hậm hực lao đến với tiếng gầm thịnh nộ:

- Súc sinh muốn chết! Đờ!

“Vù...”

Một tràng cười lồng lộng chọt vang lên:

- Chính La Thạch ngươi mới là kẻ muốn chết! Ha... Ha...

“Vút!”

“Ầm!”

Một tiếng chấn kinh vang lên, một thân hình bay ngược ra phía sau với tốc độ nhanh không thể tả và cũng lúc đó là một lão nhân với tóc trắng như tuyết để xõa ngang vai cũng xuất hiện!

Vị văn nhân họ Tưởng kêu lên:

- Bạch Phát Tôn Giả?

Những nhân vật đương diện, trừ một người đang lo lắng chạy đến xem xét vết thương cho họ La, tất cả cùng lao từa đến như muốn vây kín lão nhân Bạch Phát!

Họ quát tháo loạn xạ:

- Bạch Phát lão quỷ, phen này đừng mong thoát!
- Mau mau trừ khử lão cẩu Bạch Phát!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>